

**РЕЙ БРЕДЪРИ
АКО Е ПИСАНО ПЪТИЩАТА
ДА СЕ ПРЕСЕКАТ ОТНОВО**

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Невъзможно им бе да повярват, когато разбраха. Дейв Лейси не можеше, а Теда не смееше. Откритието ги шокира, потресе ги, а когато малко поохладняха, се натъжиха и учудиха едновременно.

— Не, не може да бъде — настояваше Теда, клатейки глава. — Просто не може да бъде. В осми клас се преместих в Централното училище, беше трийсет и трета, а ти...

— Разбира се — каза останалият без дъх Дейв. — Пристигнах в града през трийсет и трета, в Брентууд, Илинойс, кълна се. Живях шест месеца в стая на Младежката християнска асоциация срещу Централното училище. Родителите ми имаха проблеми около развода и ме пратиха там от Чикаго. От април до септември!

— Ох, Господи — въздъхна тя. — На кой етаж живееше?

— На петия.

Запали цигара, даде ѝ я, запали втора и се облегна на тапицираната с кожа стена на коктейл бара „Ла Бамба“. Някъде от полумрака долиташе тиха музика; не ѝ обръщаха внимание. Той щракна с пръсти.

— Често се хранех в „При Майк“, на половин пряка надолу по улицата.

— „При Майк“! — извика Теда. — И аз се хранех там. Майка ми твърдеше, че е отвратителна мръсна дупка, затова ходех скришом. Господи, Дейвид, било е преди толкова години, а дори не сме подозирали!

Погледът му беше отнесен и замислен. Кимна меко.

— Всеки ден обядвах в „При Майк“. Сядах в дъното, за да гледам момичетата в ярките им рокли, докато се връщаха от училище.

— А ето ни сега в Лос Анджелис, на две хиляди мили и десет години от онова място, аз съм на двайсет и четири, а ти на двайсет и девет и е трябвало да минат всички тези години, за да се срещнем!

Той поклати неразбиращо глава.

— Защо не съм те намерил тогава?

— Може би не е трябвало да се срещаме.

— Може би защото ме е било страх — каза той. — Бях от плашливите. Момичетата сякаш ме дебнеха. Носех очила с рогови рамки и мъкнех под мишница дебели книги вместо мускули. Господи, Теда, скъпа, колко хамбургери съм изял в „При Майк“.

— С големи резени лук. И палачинки със сироп. Помниш ли? — Замисли се и ѝ стана трудно да го погледне отново. — Не те помня, Дейв. Върнах ума си да те търси назад във времето преди десет години, но така и не те видях. Поне такъв, какъвто изглеждаш сега.

— Може би си ме отрязала.

— Сигурно съм го направила, ако си флиртувал.

— Не. Спомням си само, че гледах едно русо момиче.

— Русо момиче в Брентууд през трийсет и трета. В „При Майк“ в дванайсет часа на един пролетен ден. — Теда се замисли. — Как беше облечена?

— Помня само синята панделка в косата ѝ, вързана на голяма фльонга. Имам спомен и за синя рокля на точки и напъпващи гърди. О, беше красива.

— Помниш ли лицето ѝ, Дейв?

— Само, че беше прекрасна. Не можеш да запомниш едно лице след толкова време. Помисли само колко хора виждаш всеки ден на улицата, Теда.

Тя затвори очи.

— Ако знаех, че ще те срещна по-късно в живота си, щях да те потърся.

Той се разсмя иронично.

— Никога не знаем тези неща. Всяка седмица, всяка година виждаме толкова много хора и повечето от тях са обречени на забора. По-късно можем само да погледнем назад към смътното движение на годините и да видим как животът ни е срещнал за миг, как сме се докоснали мимолетно. Един и същи град, едно и също заведение, една и съща храна, един и същи въздух, но два различни пътя и два начина на живот, които не подозират за съществуването на другия. — Целуна пръстите ѝ. — И аз е трябвало да си отворям очите за теб. Но единственото момиче, което забелязах, беше онази руса красавица с панделката в косите.

Това я раздразни.

— Сигурно сме се блъскали в тълпата, разминавали сме се по улицата. Обзалагам се, че през лятото си ходил на карнавала край езерото.

— Да, ходех. Гледах разноцветните отражения на светлинките във водата и слушах как музиката полита към звездите!

— Точно така, спомням си! — възбудено рече тя. — А сигурно някои вечери си ходил и в кино „Академия“?

— Там гледах „Добре дошла, опасност“ на Харълд Лойд.

— Да, да. Аз също. Помня. Имаше един момент, когато Рут Етинг пееше „Продължавай да светиш, пълна луна“. Следвай подскачащата топка.

— Добра памет — отбеляза той.

— Скъпи, били сме толкова близо и същевременно така далеч. Даваш ли си сметка, че буквално сме се блъскали един в друг в продължение на половин година. Убийствено е! Няколко кратки момента заедно, а после десет години раздяла, до днес. И това се случва през цялото време. Живеем на една пряка от хора в Ню Йорк, които никога не виждаме, после отиваме в Милоуки и се запознаваме с тях на парти. А утре вечер...

Млъкна. Лицето ѝ пребледня и тя докосна силните му, загорели пръсти. Приглушената светлина играеше по лейтенантските му пагони и те намигаха странно, хипнотизиращо.

Наложи се той да завърши вместо нея.

— Утре вечер отново няма да ме има. Отплавам. Рано, твърде рано.

Сви юмрук и бавно го стовари по масата, без да издава звук. След малко погледна часовника си и възкликна.

— По-добре да вървим, скъпа. Късно е.

— Не — каза тя. — Моля те, Дейв, само още малко. — Погледна го. — Имам ужасно предчувствие. Вцепенена съм от страх. Съжалявам.

Той затвори очи, отвори ги, огледа се и видя лицата. Теда също. И на двамата им хрумнаха едни и същи странни неща.

— Огледай се, Теда — каза той. — Запомни всички тези лица. Може би, ако не се върна, ще срещнеш някого другото, ще бъдеш с него шест месеца и внезапно ще откриеш, че пътищата ви са се пресичали и преди — в юлска вечер през четиридесет и четвърта в коктейл бар на име „Ла Бамба“ на булевард „Сънсет“. И да, онази вечер си била с млад лейтенант на име Дейвид Лейси, какво се е случило с него? О, отиде на война и не се върна... за Бога, някое от лицата тук точно сега ни вижда, гледа ме как ти говоря, отбелязва

колко си красива и ме чува как ти казвам: „Обичам те, обичам те“. Запомни тези лица, Теда, и може би те ще запомнят нас, и...

Пръстите ѝ докоснаха устните му и го накараха да замълчи. Плачеше, беше уплашена, а пред очите ѝ имаше мокра пелена, през която видя лицата на хората, обърнати към нея, и си помисли за всички пътища и пътеки, и беше ужасно, бъдещето, Дейвид...

Отново погледна към него, прегърна го силно и заповтаря, че го обича, че го обича...

И до края на вечерта той беше очилато момче с книги под мишница, а тя — златокосо момиче с много синя панделка в дългата ярка коса...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.